

Een gaatje in je hoofd

Nick werd gevelde door een vliegende broodrooster. Of liever gezegd, een vallende broodrooster. Een antiek, verchromd apparaat van zulk zwaar metaal dat het een deuk in de houten vloer maakte, maar pas nadat het eerst Nicks voorhoofd had opengehaald.

‘Au!’ was een van de tammere uitdrukkingen die Nick gebruikte terwijl hij van de gammele vlizotrap viel. Die klapte meteen weer terug in het plafond, als het landingsgestel van een ruimteschip.

Danny, Nicks jongere broertje, holde naar de gang en gilte: ‘Pa! De zolder heeft Nick onthoofd!’

Het bloed vloeiende zo rijkelijc dat het inderdaad leek of hij onthoofd was en hoewel Nick niet tegen de aanblik van zijn eigen bloed kon, maakte hij zich nog veel ongeruster om de reactie van zijn vader na wat ze de laatste tijd allemaal hadden doorgemaakt.

Hun vader kwam aanhollen en zag meteen wat er gebeurd was.

‘Niks aan de hand, niks aan de hand, niks aan de hand,’ riep hij, zoals hij altijd deed als er duidelijk wel iets aan de hand was. Hij trok zijn T-shirt uit en drukte dat tegen de wond. Het shirt was nat van het zweet, omdat hij bezig was geweest verhuisdozen naar binnen te sjouwen. Nick vermoedde dat dat niet al te hygiënisch was, maar als je bloedt als een rund ga je niet muggenziften.

‘In de auto, Danny,’ commandeerde hun vader. Hij was nog steeds gespierd na zijn tijd als professioneel honkballer en droeg Nick met gemak de trap af.

‘Ik kan gewoon lopen, hoor pa. Dat ding kwam op m’n hoofd, niet op m’n tenen.’ Nick was pas veertien geworden en kon zich niet herinneren wanneer zijn vader hem voor het laatst had gedragen.

Terwijl ze door de kromgetrokken, bladderende voordeur van hun nieuwe huis naar buiten stormden, zag Nick in gedachten het gruwelijke beeld van alle kinderen uit de buurt die grijnzend naar dit kleine huiselijke drama staarden.

Geweldig, dacht Nick. Precies de eerste indruk die ik op de nieuwe burens wilde maken.

De auto was nog volgepakt met het grootste gedeelte van hun spullen – of wat daarvan resteerde. Ze wasemden nog steeds een vage rooklucht uit, als permanente herinnering aan de reden waarom ze het halve land waren doorgetrokken. Ze hadden twee keer autopech gehad tijdens de tocht naar Colorado Springs en Nick vroeg zich af of de auto het op weg naar het ziekenhuis opnieuw zou begeven.

‘Hou druk op de wond,’ zei zijn vader terwijl hij startte, achteruitreed en een verhuisdoos op de oprit plette. Met een t-shirt dat inmiddels net zo nat was van het bloed als van het zweet scheurden ze door straten die ze niet kenden, op zoek naar een ziekenhuis op een onbekende locatie.

Als een waarzegster twee maanden geleden tegen Nick had gezegd dat hij Tampa in Florida binnenkort zou verhuizen voor Colorado Springs, zou hij zijn geld hebben teruggevraagd. Zoiets was ondenkbaar. Zijn moeder was een gerespecteerd tandarts en zijn vader, nou, die had meestal ook werk en iedereen kende hem en vond hem aardig. Voor zover Nick het kon inschatten, stond hun leven als een huis.

Maar ieder huis is kwetsbaar als er brand uitbreekt.

Het kan lastig zijn om het ziekenhuis te vinden op je eerste dag in een wildvreemde stad, vooral als je geen GPS hebt omdat je vader vergeten is de rekeningen te betalen en de mobieltjes van het hele gezin daarom zijn afgesloten. Nick vermoedde dat hij óf zou zijn doodgebloed óf dat zijn wond weer genezen zou zijn tegen de tijd dat ze arriveerden, want zijn vader was niet iemand die mensen de weg vroeg, zelfs niet in noodgevallen.

Toen ze het ziekenhuis van Colorado Springs uiteindelijk gevonden hadden, bleek dat precies hetzelfde als ieder ander ziekenhuis. De Spoedeisende Hulp was een en al botbreuken, gekuch, gehoest en bloedbevlekte noodverbanden, overgoten met een sausje van ongeduld en irritatie.

Nicks voorhoofd bloedde inmiddels een stuk minder, maar hij hield nog wel druk op de wond. Naast hem speelde Danny een videospelletje terwijl zijn vader formulieren invulde en de Poortbewaakster van de Receptie ervan probeerde te overtuigen dat hun verzekering wel degelijk geldig was in Colorado. Nick vermoedde dat dat wel wat leek op onderhandelen met terroristen.

Vlak voordat ze Nick meenamen om de wond te hechten vroeg Danny, zonder op te kijken van zijn spelletje: ‘Ga jij nou ook dood?’

Nick zei bijna iets hatelijks terug omdat dat zo’n stomme vraag was, maar had toen onverwacht een vlaag van inzicht. Of misschien was het gewoon een hersenschudding.

‘Nee, alles komt goed met me,’ zei hij. ‘Alles komt goed met ons.’

Eindelijk keek Danny zijn broer aan. ‘Bewijs dat.’

Nick zei niets. In theorie waren ze naar Colorado Springs verhuisd om een nieuw leven te beginnen. Maar zelfs de meest veelbelovende theorieën zijn soms niet te bewijzen.

Als je vuur onbeheersbaar ziet voortrazen, is het moeilijk te geloven dat het in feite niets anders is dan een chemische reactie: potentiële energie die vrijkomt in de vorm van warmte en licht. Het vuur lijkt te leven en een ziel te hebben, een donkere ziel die in schrill contrast staat met de felheid van de vlammen. Als je er maar lang genoeg naar kijkt, krijg je soms het gevoel dat er woede ten grondslag ligt aan de onverzadigbare vernielzucht van

een brand, woede en een wreed verlangen om pijn te doen.

De brand die het huis van Nick Slate had verwoest en zijn hele leven op zijn kop had gezet was zo'n brand: zo heet en snel om zich heen grijpend dat hij hun huis binnen een paar minuten in de as had gelegd.

Het was alsof ze allemaal op hetzelfde moment wakker werden. Zijn vader sprintte naar de kamer van Danny en zijn moeder naar die van Nick. Ze holden de trap af, maar de rook was al zo dicht dat je geen hand voor ogen kon zien.

Nick hield zijn adem in en bukte. Hij kende het huis zo goed dat hij precies wist wat hij moest doen: onder aan de trap rechts, dan vijf meter rechtdoor, linksaf en de voordeur uit.

Alleen lijken tijd en afstand heel anders als je in paniek bent.

Nick botste tegen een muur, verloor zijn richtinggevoel, snakte naar adem en zoog zwarte rook naar binnen. Meteen begon hij te hoesten en werd hij duizelig.

'Doorlopen, Nick!' hoorde hij zijn moeder zeggen. 'Niet blijven staan!'

Op dat moment ontplofte er iets in de keuken. Een schokgolf raasde door de gang en blies de voordeur van zijn scharnieren. Door de rook en de vlammen heen zag Nick een smeulende opening die naar de donkere buitenlucht leidde. Hij sprong door de opening en stond buiten op het grasveld, samen met zijn vader en broertje.

Zijn moeder had vlak achter hem gelopen.

Maar toen hij zich omdraaide, was ze nergens te bekenen. Hij zag alleen het brandende huis.

‘Ma!’ schreeuwde Nick.

Zijn vader duwde zich langs hen heen en rende naar de voordeur.

Diep in zijn hart geloofde Nick dat zijn vader nog altijd de held was die hij vroeger was geweest. Hij geloofde dat zijn vader de vlammen in zou duiken en naar buiten zou komen met zijn vrouw in zijn armen, net als op die oude foto van zijn trouwdag, waarop hij zijn bruid over de drempel droeg.

Maar nog voor zijn vader bij de voordeur was, werd hij achterover geslingerd door een tweede explosie en de veranda stortte in, zodat de toegang tot het huis geblokkeerd werd. Ze konden alleen maar toekijken, te verbijsterd om het zelfs maar uit te schreeuwen, terwijl hun leven verkrumelde tot as en Nicks moeder werd meegesleurd.

Het ongelukje met de broodrooster kwam Nick op vier simpele, snelle hechtingen te staan. Terwijl de dokter met hem bezig was, praatte hij alleen maar over de gruwelijke verwondingen die hij in zijn carrière al had moeten hechten, alsof Nick hem eigenlijk niet had moeten lastigvallen met zo’n onnozel sneetje in zijn voorhoofd. Hij moest maar terugkomen als een buitenaards monster zich door zijn borstkas heen naar buiten klauwde – daar kon je tenminste je hechtkunst op loslaten.

‘Een litteken hoeft niet per se slecht te zijn,’ zei Nicks vader terwijl ze terugreden naar het bouwvallige pand dat ze geërfd hadden. ‘Daar zie je aan dat je geleefd hebt. Ik bedoel, Harry Potter had ook een litteken op z’n voorhoofd en moet je zien hoe ver die het geschopt heeft.’

‘Pa, Harry Potter is iemand uit een boek,’ zei Nick.

‘Je begrijpt best wat ik bedoel.’ Gedurende de rest van de terugrit hamerde hun vader zo op de voordelen van littekens dat Danny er uiteindelijk ook een wilde.

Ze naderden de overwoekerde oprit van hun vervallen, negentiende-eeuwse huis. Nick keek hoe de ramen van de bovenverdieping als tot eeuwige triestheid veroordeelde ogen uitstaarden over de straat en voelde een misserijkheid opkomen die niets te maken had met zijn verwonding.

‘Hé,’ zei zijn vader. ‘We hebben een hoop ellende achter de rug.’ Hij streek zachtjes met zijn dikke vingers over het gaasverband op Nicks voorhoofd. ‘Je mag zelf kiezen welke kamer je hebben wilt.’

Het huis waar ze hun intrek zouden nemen had jaren leeggestaan, maar de meubels roken nog steeds naar oudtante Greta. Nick had oudtante Greta nooit ontmoet, maar hij wist precies hoe ze geroken had.

Hun vader had besloten hiernaartoe te verhuizen. Nick had dwars kunnen gaan liggen en kunnen eisen dat ze in Tampa zouden blijven. Hij wist dat zijn vader, gebroken door de tragedie, hem dan zijn zin zou hebben gegeven. Maar in plaats daarvan had Nick de rol van klankbord voor zijn vader overgenomen van zijn moeder en gezegd: ‘Waarom niet? Het kan een avontuur zijn.’

Daarom hadden ze hun weinige overgebleven spulletjes ingepakt op de hotelkamer waar ze de afgelopen twee maanden hadden gelogeed en waren op weg gegaan naar Colorado.

Hun vader ging verder met verhuisdozen uitladen terwijl Danny voor de tv neerplofte en van het ene kanaal vol ruis naar het andere zapte, weigerend te geloven dat ze geen kabel hadden.

Boven zag Nick het onding van een broodrooster liggen en raapte hem op.

Het was een oud geval van verchromd staal, met afgeronde hoeken. Hier en daar begonnen roestplekjes het chroom aan te vreten. De voet was van een zwart materiaal dat niet echt rubber was en ook niet echt plastic en de twee diepe gleuven bovenin waren gevuld met draadspiralen die afdaalden in een diepe duisternis. Het ding leek belachelijk zwaar voor iets van die afmetingen.

Er was nog iets aan de broodrooster, iets wat Nick dwarszat maar waar hij niet goed zijn vinger op kon leggen. Eén ding was zeker: het was een stuk oud roest dat inderdaad op zolder thuishoorde.

Nick stak zijn hand uit en trok de vlizotrap weer omlaag. De houten ladder vouwde soepel uit en Nick deed vlug een stap achteruit, voor het geval er nog iets naar beneden zou vallen. Toen alles veilig leek, klom hij de ladder op met de broodrooster.

Hij zag een ruimte die veel groter was dan hij verwacht had. Ongeverfde houten balken, overdekt met spinnenwebben, kwamen hoog boven zijn hoofd in een piramidevormige punt bij elkaar.

Nick zocht een plekje om de broodrooster neer te zetten en besepte toen dat dat er niet was. Daarom was het ding naar beneden gevallen. De zolder was volgepakt met oude spullen die je heel eufemistisch misschien 'rotzooi'

had kunnen noemen: stoelen en banken, zo mottig en versleten dat eigenlijk alleen de vering nog over was. Een tot op het bot verroeste fiets. Een grote, logge bandrecorder. Een antieke fotocamera. Een soort ouderwetse stofzuiger met pompmechanisme. Een elektrische mixer met vreemde, platte gardes. Plus nog veel meer voorwerpen die er raar uitzagen en onduidelijke functies hadden.

Hij probeerde zich de zolder voor te stellen als die leeg was, zonder troep, en besepte dat het een prima slaapkamer zou kunnen zijn.

Danny stak zijn hoofd door het luik. 'Ik wed dat het hier barst van de spinnen.'

'Alleen vleesetende,' zei Nick.

'Ha ha,' zei Danny, maar toch ging hij vlug weer naar beneden.

Terwijl hij naar dat kerkhof van nutteloze voorwerpen staarde, had Nick Slate plotseling een idee. Een idee dat niet alleen een nieuwe wending zou geven aan zijn eigen leven, maar ook aan de toekomst van de mensheid.

Hij zou een garageverkoop houden.